

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 7.

Tiende Session.

9de Møde.

Løvedagen den 16de Octbr.

(Fortsat.)

Lehmann (fortsat): Det egentlige forretningsførende Medlem i Bygningscommissjonen, Byfogden, har en Uendelighed af andre Forretninger ved Siden af disse, og han skal have meget ondt ved at gennemføre Bestemmelserne i den Detail, hvori det her fordres, og vil man henvide til, at der altid er en Tømmester eller Muurmester i Commissjonen, saa beder jeg erindret, at det vil enten være den bedste Tømmester eller Muurmester i Byen, og da vil han i Reglen selv komme til at udføre alle vigtigere Arbejder og saaledes blive sin egen Foresatte, eller det vil være en mindre god — og det er jo store Ting, naar der i enhver Kjøbstad findes en virkelig dygtig Mand i et saadant Fag — og saa sættes Den, der i Indsigt og borgerlig Ansæelse staaer under Bygmesteren, til at være dennes Foresatte, hvilket ikke kan føre til noget praktisk godt Resultat.

Jeg skal, som sagt, for Dødblikket ikke gaae ind i Detailen; men jeg troer, at fra disse almindelige Synspunkter maa en Deel af de Bestemmelser, der foreligge, nøie overveies. Det gjælder navnlig om de Forskrifter, der ere foreslaaede for at afværge Brandfare. Jeg maa nemlig med den ærede Justitsminister erkjende, at de Bestemmelser, der angaae Bygningernes Soliditet, ere meget maadeholdne, og jeg troer, at der er fuldkommen Føie til et saadant Maadehold; thi netop den Omstændighed, at i vore Kjøbstæder næsten Enhver bygger til eget

Brug for selv at boe i Huset, gjør, at der ikke vises saa megen Letsindeghed i den Henseende, som hvor man bygger paa Speculation, idets mindste har jeg i min Erfaring ikke seet noget Huus falde sammen. Der findes vel i de fleste Byer gamle Høner, der holde Opmærksomheden vedlige ved at staae og stræve ud paa Gaden, og paa hvis Sammenstyrten man i tre til fire Generationer har luret Dag for Dag, men de staae dog endnu. Altsaa med Hensyn til Soliditeten er der ikke Meget at gjøre. Med Hensyn til Brandsfaren findes der derimod endel Bestemmelser, der vel kunne forsvares, men som ogsaa godt kunne spares, da de ikke ere strengt nødvendige. Det kan vist ikke falde noget Menneffe ind at ville tale Ildbrandenes Sag, men jeg troer, at ved ethvert saadant Forhold kommer det an paa at overveie, om det Gode, der opnaaes, staaer i Forhold til det, der opoffres, og i mange Tilfælde vil det føre til, at man skal lade staae til, især da der ikke, saavidt jeg veed, i Kjøbstæderne, selv under de nuværende Bestemmelser, der, som det i Præmisserne er oplyst, stille overordentlig tarvelige Fordringer, i mange Tider har været noget egentlig betænkeligt Ildbrandstilfælde. Det tredie Hensyn er jo det Hygieiniske, og her er der næppe fordret Mere, end der bør fordres. Det er overordentlig godt, at der i denne Henseende virkelig opstilles Fordringer; thi medens Enhver, eller idetmindste Enhver, der besatter sig med at bygge for Andre, dog har et Begreb om, hvad der hører til, for at en Bygning kan staae, og medens der er visse gjængse Forestillinger om, hvad der hører til Indretningen af et Huus, i hvilken Henseende der rigtignok hertilands gjøres temmelig tarvelige Fordringer, er det ganske vist, at den almin-